

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂSCĂ-CULTURĂ

ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARAD

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Stavr. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENTE
Pentru 1 An . . .
Pentru 6 luni . . .

Reglementarea cântării bisericești

De I. P.

Cântarea bisericească formează o parte esențială din cultul nostru, având aceeași importanță cu rugăciunea. Vocea omenească îmbracă la cultul divin ambele forme de exteriorizare a conținutului sufletesc: recitarea, ca formă obișnuită de vorbire și cântarea, ca expresie a stării sufletești în fața diferitelor momente ale cultului. Am putea spune, că recitarea este graiul rațiunii, iar cântarea graiul inimei.

Ar fi o mare greșală să credem, că rolul cântării la cultul divin ar fi de însemnătate secundară. Textul cântărilor bisericești conține o dogmatică întregă. De pildă „Uaule născut...” cuprinde întreaga dogmă a mântuirii. Sau „Sfânt, sfânt...” este o icoană a cerului. În „Pre Tine Te lăudăm” se exprimă suprema evlavie și proșternere a inimii omenești. Strana completează deci în mod armonios altarul. Numai când amândouă sunt la înălțime putem gusta toată frumusețea cultului divin.

De aceea îngrijirea de cântarea bisericească este o datorie a fiecărui preot. Nu ajunge să înlăturăm din strană pe cantorii afoși sau pe cei ce răcnesc, ci trebuie să oprim orice abatere dela melodia genuină și introducerea de figuri și modificări, la cari înclină orice cantor bisericesc cu înconșiență vinovată. Să ne dăm seama că glasurile bisericești, precum și singuraticile cântări — chiar „Doamne miluește-ne” — sunt formule de rugăciuni, consacrate de Biserică și primite în uz, a căror disprețuire și modificare constituie un sacrilegiu.

Noi știm cât de prețios este textul sfintei Scripturi și că tâlcuirea lui sau înlocuirea vreunui cuvânt cade numai în atribuțiunea autorităților bisericești. Textul și melodia cântării bisericești fiind și ele stabilite de autoritatea bisericească, cum de vine fiecare cantor să

schimbe ordinea cuvintelor sau melodia după bunul plac? Este o profanare!

La nici o altă Biserică nu se petrece cu cântarea ceea ce se petrece la noi. Acolo melodia este pusă pe note și fie că este acompaniată de orgă sau cântată numai de voce omenească, ea rămâne nealterată. Acolo nu există variante ca la noi.

Ce se întâmplă însă cu cântarea noastră bisericească? O avem și noi pusă pe note. Dar cine mai cântă după note? Era, într-o vreme, chiar poruncă de a se cânta „fără de note”. Nu se ținea seamă de slăbiciunea memoriei omenești, care ușor uită originalul și atunci recurge la invenții proprii. A fost o greșală, care trebuie curmată. Este chiar de dorit, ca fiecare cântăreț bisericesc să aibă notele înaintea sa, oricât de sigur ar fi la cântare. Atunci glasul lui nu va mai aluneca la variante, iar el va da dovadă de mai multă prezanță de spirit și de cinste față de cele sfinte.

Era timpul suprem, ca chestiunea aceasta să fie atăcată. Prea Sfințitul nostru Episcop Andrei, mânat de dorința de a face cultul divin cât mai viu și de a da prilej și credincioșilor să ia parte activă la slujbă, a dispus ca, cu începerea anului 1939, tot poporul să cânte unison răspunsurile liturgice. Nu știu încă ce s'a realizat la sate în această privință, dar de sigur gândul acesta al chiriarhului va trebui să devină o realitate.

Era nevoie de a se face rânduială în privința cântării de strană, chiar și în catedrala din Arad, unde de un timp încoaci cântarea se abătuse din făgașele ei autohtone, încât se deosebia de felul de a cânta în majoritatea parohiilor din eparchie. Ceice au învățat în

Arad cântarea acum 20 de ani, nu mai recunoșeau pe cea de astăzi.

Pentru a restabili cântarea de strană băștinașă în catedrala din Arad, de unde să se orienteze apoi și eparhia, P. Sf. Sa Episcopul nostru Andrei a format o comisiune muzicală de experți, compusă din: P. On. D. Traian Vașiar, protopop pensionar, Iosif Moldovan inspector școlar pensionar, Trifu Lugojan profesor pensionar, Petru Bancea profesor de cântare bisericească la Academia teologică, pr. V. Lugojan, diacon Octavian Lipovan, Iulian Givulescu învățător pensionar, Ioan Caba, inv. pens., N. Stanciu și I. Brândaș cântăreți la catedrală. Sub prezidiul P. Sf. Sale, numita comisiune în săptămâna trecută a selecționat din mulțimea de răspunsuri liturgice și din celelalte cântări de strană pe acelea, cari se cântau aici în anul 1912, restabilind astfel cântarea bisericească, așa cum a fost ea înainte de războiu, atunci când Aradul constituia baza comună pentru cântarea bisericească din eparhiile: Aradului, Caransebeșului și Oradiei.

Cum aceste trei eparhii dela frontiera de Vest, au păstrat — cu mici variante — aceeași cântare bisericească, constituind în această privință o unitate, este de dorit ca și micile abateri locale, precum și coreclitatea cântării lor comune, sub raportul prozodiei și al legilor muzicale, să fie puse la punct în cele mai mici amănunte. În acest scop, precum am aflat, P. Sf. Sa Episcopul nostru Andrei are de gând să invite în vre-o vară la Mănăstirea Bodrog pe P. P. S. S. Episcopi dela Caransebeș și Oradea, dimpreună cu profesorii de cântare

bisericească dela respectivele Academii de Teologie. Nădăjdum, că din această conlucrare vom ajunge să obținem în cele trei eparhii cea mai corectă și autentică cântare bisericească românească. Am mai înțeles, că pentru adunarea materialului informativ în această privință, P. Sf. Sa Episcopul nostru Andrei vrea să convoace la Arad pe cei mai buni cantori bisericești din eparhie, de preferință bătrâni, din cântarea cărora o comisiune de experți — între cari și-a oferit serviciul și Dl. Inspector muzical Breazu — să aleagă cele mai neaoșe motive românești ale cântării bisericești.

Rezultatul lucrării comisiei muzicale din săptămâna trecută e pus deja pe note de diaconul Octavian Lipovan, profesor de cântare bisericească la Școala normală din Arad și va fi dat la tipar, încât în scurtă vreme va fi pus la dispoziția tuturor parohiilor și cantoriilor din eparhie, spre a se ajunge cât mai curând la o cântare uniformă în această eparhie.

Cuvântul P. S. Episcop Andrei,
trimis către Adunarea Frontului Renașterii Naționale, ținută în 15 Ianuarie a. c. în Timișoara.

Biserica neamului a văzut cu îngrijorare, cum în cei 20 de ani trecuți fiii aceluiaș neam, împărțiți în diferite partide politice, se dușmăneau între olaltă, paralizând orice acțiune de interes obștesc.

Deaceea conducătorii Bisericii am salutat cu bucurie și cu mari nădejdi înființarea Frontului Renașterii Naționale în care Noi nu mai vedem

Ceva despre Sfinții din Pateric și învățătura lor

— Pagini din Mistica Orientului Creștin Ortodox —

De Mihail Wieder

(Urmare din Nr. 2 a. c.)

Sfinții trebuie să devină copil, nu se poate altfel; „De nu vă veți întoarce ca să fiți ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor (Matei 18, 3). Reflexul acestei împărății îl putem vedea numai în acțiunile sufletești ale acelor, cari stau în pragul vieții pământești. Sufletul acestora este într-o permanență vibrațiune, pe coardele cărora răsună vocea transcendentă, vocea iubirii și protectorului lor. Inima copiilor și a Sfinților se înmoaie din lacrimi ce picură din conștiința neputinței și a dependenței. În inima lor se deschid niște ferestre, prin cari pătrund razele lumii cerești, razele iubirii divine.

Împărăția lui Dumnezeu este a copiilor, pentru că n'au nimic comun cu împărăția acestei lumi; sentimentul posesiunii și independenței se ivește abia în perioada adolescenței. Aci este începutul păcatului, aci se formează, coaja, straturi tari în jurul duhului, în

jurul izvorului cristalin, străveziu, al sufletului copilăresc. Și toată strădania, osteneala Sfântului este de a se curăți din acest adaus al anilor maturității: „Și iarăși a zis: „Sufletul este asemenea izvorului, că de îl vei curăți, va izvoră, iar de îl vei astupa va peri“ (Pateric, 454).

Conștiința independenței și posesiunii înțepenește firele gingașe, moi ale iubirei; Comuna harului și a iubirei se rupe, focul iubirei se stinge, și răcindu-se sufletul, se formează în jurul lui coaja care prinde sămânța păcatului.

În scurt, împărăția lui Dumnezeu este a copiilor și a Sfinților, pentru că ei iubesc. Iubirea este drumul direct al comunicației cu Dumnezeu. Sfântul se află în totul focul mistuitor al iubirii Dumnezeiești. El e cuprins de flacăra aceasta divină, rugul nemistuibil din muntele Horeb. E cuprins de afecțiune, duloște copilărească, prin care el se face copil al lui Dumnezeu, în sensul pur al cuvântului. Tatăl ceresc este o realitate pentru Sfânt, ca și tatăl pământesc pentru copil.

Suntem fii adevărați ai lui Dumnezeu; aci e taina Creștinismului, taina Sfinților creștini ortodoci. Simțământul acesta formează sufletele lor. Sufletul Sfântului e treaz pururea, ca să audă veșnic șoapta Tatălui

un partid politic, ci organul de înmănunchere a tuturor forțelor cetățenești creatoare, dispuse de a subordona interesele personale marilor interese obștești.

Noi vedem în această organizație o școală pentru însușirea virtuților cetățenești. Mai constatăm și aceea, că ideologia acestei organizații urmărește și *promovarea familiei și a religiei creștine*. Biserica apreciază marea însemnătate morală a încheării într'un singur Front a tuturor fiilor țării, cari cu gând curat vor să servească Tronul, Patria și Neamul.

Ne-am înscris atât Noi personal, cât și Clerul central al Eparhiei și am îndemnat și Clerul parohial să se înscrie în Frontul Renașterii Naționale, făcându-se stegari ai fericitului gând ce stă la baza acestei grupări.

Regretând că din pricina boalei nu putem lua cuvântul personal la adunarea din Timișoara, invocăm binecuvântarea lui Dumnezeu asupra înțeleptului nostru Rege, a conducătorilor țării, și asupra acțiunii și rodniceii Frontului Renașterii Naționale, spre binele scumpei noastre patrii.

Concepția creștină a Sf. Treimi și filozofia vieții.

de Prof. C. Rudneanu

În lumea în care trăim, manifestările spirituale sunt pe planul întâi — nu înțelegem viața fără o înălțare a sufletului către Cel Atotputernic.

Viața tuturor oamenilor e strâns legată de puterea credinței, credință ce se manifestă în tăria convingerii, că există un Dumnezeu în lumea aceasta. Fiecare creștin, fiecare dintre noi recunoaște pe „Dumnezeul dragostei” — un Dumnezeu care din dragos-

ceresc. Acest dor îl face fecund și sporește până la incandescență.

Dumnezeu Tatăl a trimis pe Fiul Său Cel iubit, ca să ne facă fii iubiți. În aceasta își are Creștinismul originalitatea, specificul său. În nici o altă religie, aceasta nuanță nu s'a ridicat la atâta înălțime ca în Creștinism; în nici o religie, afară de religia lui Hristos, nu găsim Dumnezeirea concepută prin Fiul ca și prin Tatăl: Tatăl, Fiul, St. Duh. Identificarea aceasta, care culminează în cauza cauzelor, în substanța Dumnezeiească, exprimă în Creștinism un cuvânt, un termen cu un înțeles cu totul nou și specific, exprimă posibilitățile de apropierea noastră către Tatăl ceresc, ca fii ai Lui, în puterea maximă a cuvântului.

Întâi, de ce cred că în alte religii atributul de „tata” pentru Dumnezeu e ceva impropriu împrumutat. Fără venirea lui Hristos Fiul lui Dumnezeu, fără revelațiunea Sf. Treimi, Dumnezeu poate fi conceput ca creatorul, făcătorul, stăpânitorul nostru, nu însă „Tatăl”; pentru că spre a fi numit ca atare, El trebuie să aibă însușirea, calitatea aceasta în Sine. El trebuie să aibă, să nască un „Fiu”. Un Fiu al lui Dumnezeu, iarăși în sensul pur al cuvântului trebuie să fie și El Dumnezeu; și dacă Hristos, ca atare, se întrupează pentru ca să

tea Sa nemărginită a creiat lumea văzută și nevăzută. Iubirea joacă un rol deosebit în viața omenească, fără de ea ființele omenești s'ar vesteji ca și frunzele de toamnă.

Învățătura dragostei ni-o arată Sfânta Evanghelie, căci „Dumnezeu e dragoste;” și noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care Dumnezeu o are către noi. „Dumnezeu este iubirea și cel ce rămâne, în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el”. (I. Ep. Sf. Ioan IV 16) Dumnezeu e „Viață” e „lumina oamenilor”. — „Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată; Fiul Unul Născut, care este în sânul Tatălui, acela a spus (despre el)”. (Ioan I. 18). Această credință se cuprinde în primul articol al Simbolului credinței, în „Crezul” nostru, articolul fundamental după care Dumnezeu în unitatea Sa, Dumnezeu, unic cuprinde 3 persoane. Mântuitorul Iisus Hristos ni-a arătat această concepție creștină a Sf. Treimi, spunând, că acesta e adevărul suprem al nostru Sf. Treime e misterul sublim, care întărește sufletele noastre de Duh sfânt. Dacă cetim cu luare aminte începutul sfintei evanghelii a lui Ioan, vedem, cu „lumina oamenilor e Viața iar apostolul ni-o precizează spunând Viața care-i „Cuvântul”. Și această viață nu-i numai un simplu concept de bunătate sau de dragoste, nu-i o abstracție oarecare — nu, e viața dragostei, care există în mod efectiv în fiecare din noi, lucrează în în mod real, de atunci de când noi luăm cunoștință, de când noi simțim, lucrăm pentru Dumnezeu și pentru dragostea vieții noastre.

Care dintre noi nu simte fiorul adevărat al dragostei Dumnezeiești?? De câte ori nu simțim cum deodată apar oameni generoși, cu sufletul plin de pietate creștină, la care calculul egoismului și materialismul feroc dispăre și ei din plin fac acte de caritate. Cine n'a simțit binefacerile de ordin creștinesc, caritate au de scop să ne arate lumina vieții creștinești. Sunt multe exemple în istoria vieții creștine; viețile tuturor sfinților, nu sunt altceva decât atâtea exemple de viața creștinească și cuvântul vieții creștinești, pe care-l desprindem din sfintele evanghelii și din scrierile sfântului apostol Pavel se deosebește de cuvân-

se unească cu noi — „El întru El” (Ioan 17, 23) sau: „Cela ce mănâcă trupul meu și bea sângele meu, rămâne întru mine și eu întru el”. (Ioan 6, 56) — atunci noi fiind una cu Hristos Fiul lui Dumnezeu, devenim și noi fii ai Tatălui ceresc. Întâi, de ce, în alte religii, înfățișarea, numirea lui Dumnezeu ca „Tatăl” nu e la locul ei, nu e justă, nu corespunde adevărului. Fără o unire cu Hristos, cu Duhul lui, fără unire cu Fiul lui Dumnezeu nimeni nu poate să-L aibă pe Dumnezeu în calitate de Tată. „Învrednicește ne, Stăpâne, a te chema Tată: se roagă preotul în Sf. Liturghie, înaintea de rugăciunea Domnească Spre a chema pe Dumnezeu Tată, trebuie să te învrednicești, să devii fiul Lui, prin și în Iisus Hristos: „Și deoarece sunteți fii, trimis-a Dumnezeu pe Duhul Fiului său, în inimile Voastre, Care strigă Abba (Părinte). Astfel dar nu mai ești rob, ci fiu; iar de ești fiu și moștenitor prin Harul lui Dumnezeu” (gal. 4, 67). Prin Nașterea din nou, prin sfântul Botez devenim după Duh fii născuți ai Tatălui ceresc.

Proba acestei transformări este plânsul. Acesta izbăvește din păcate plâsmuitorul robiei: „Un frate a întrebat pe Avva Pimen, zicând: Ce voi face păcatelor mele? I-a zis lui bătrânul: Cel ce voiește să se izbăvească de pă-

tul viață pe care mulți dintre noi îl întrebunțează din plin — adică viața egoistă, imbibarea, adunarea bunurilor materiale „omul de carne” care trăiește numai pentru pântecul său. Acest om își are filozofia sa materială, care-l duce la întunec, la nesaț și la anihilarea sufletului.

Caracterul esențial și profund al vieții creștinești, e care se opune fizicismului celor vechi — și materialistilor moderni — adică acelor învățați cari credeau și cred unii și azi că singurul element atotputernic e materia și însușirile materiei.

Filozofia veche ne privea pe noi oamenii prea de sus — ea în îngâmfarea ei vedea numai locurile vizibile ale lumii — numai atât.

Filozofia creștină ne privește de jos, ea vede în noi interiorități spirituale, ființe compuse din suflet și materie — fiecare din noi participă la infinitul lumii acesteia, de unde și a primit și viața, fiecare dintre noi e responsabil de această participare a sa, fiecare dintre noi își croiește un drum al său, „Pentru că ce va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16,26) cu alte cuvinte ce-l folosește omului întreg Universul dacă el nu se cunoaște pe sine însuși?? Dacă nu și-a descoperit conștiința Sa, dacă el trece ca un simplu transfug în această lume efemeră?? Unde-l realitatea vieții??

Omul trebuie să se nzuiaască să lucreze conform planului pe care ni l-a desemnat Mântuitorul Iisus Hristos. El ne face să fim trezi la conștiință, El ne dă viață, El prin înțelepciunea-l divină ne povătuște pe calea Adevărului și a Dragostei.

Fiecare din noi există prin puterea sufletului său, are un sens bine determinat, o putere nevăzută îl îndreaptă spre o solidaritate, spre o unire și ajutorare a semenului său, a fratelui său.. prin actele sale mărinimoase omul se ridică deasupra spațiului și timpului, străbătând drumul vieții creștine...

Nu putem să ne imaginăm un om care trăiește singur numai din egoismul său propriu; un astfel de

cate, prin plâns se izbăvește de ele; și cel ce voește să agonisească fapte bune, prin plâns le agonisește pre ele. Căci plânsul este calea, pe care ne-a dat-o nouă Scriptura, și părinții noștri zic: Plângeți, că altă cale nu este, decât aceasta” (Pateric 190). Păcatele topite prin smerenie, se scurg afară prin lacrimi. Acestea decl sunt o necesitate zilnică: trebuie să plângem pururea, ca pururea să fim curați de păcat. „Zis-a un bătrân: Precum umbra noastră pururea o avem cu noi, ori încotro mergem, așa ni se cade nouă să avem umilință și plângerea pururea cu noi, ori încotro vom merge și ori unde vom fi” (Pateric, 272).

A fi „fiu” al lui Dumnezeu, în sensul creștinesc expus mai sus, înseamnă a fi pururea cu Tatăl: Fiul rămâne în Casa deapururi (Ioan VIII. 34): „Zis-a iarăși Avva Yperchie: Aducerea la aminte totdeauna să-ți fie pentru împărăția cerurilor, și degrabă o vei moșteni pre ea” (Pateric, 241), deoarece fiind în deapururi cu Tatăl, ești „fiu și moștenitor”. Determinați de această concepție, Sfinții nu văd păcatele allora, ci numai pe ale lor. Ochii cari privesc mereu spre Dumnezeu, spre bunătatea supremă, nu pot vedea păcatul, pentru că acesta nu există în împărăția cerurilor. A zări păcatul, iarăși înseamnă o deviere, a te proprie și nu a aproapeului...

(Va urma)

om nu face parte din lumea noastră a creștinilor. Puterea vieții sufletești vine de sus, dela o unitate supremă, care l-a creat pe om, pentruca omul să l preamărească și să l-se supule Lui.

Teoreticienii au căutat să-l schimbe pe om, să-l aplice mai mult prin materialitate decât spiritualitate, bazându-se pe știința fizicel, dar ce este fizica la care el se referă?? sau atomul, sau electronul celor moderni?? Toate au fost niște explicații relative, față de marea realitate a existenței lui Dumnezeu. Dumnezeuul creștinilor, Tatăl Ceresc — Creatorul Universului, nu-l Dumnezeuul Naturii al filozofilor, cari-L explică numai în funcție de natură, nici al păgânilor, cari nu văd decât o personificare a naturii, creinduși diferiți idoli — nu! — El e Dumnezeuul viu al creștinilor!! Al sufletelor însetate de Dreptate și Dragoste.

„Noi mergem la Dumnezeu prin sufletul nostru, ne îndreptăm prin rugăciune curată către El — nu dela egocentrismul omului material plecăm noi creștinii — ci dela obligația și conștiința ce o avem față de Dumnezeu și noi înșine. — Noi suntem distincți cum o mărturisește Sfântul apostol Pavel. „Deci dacă suntem neam a lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea cu aurul, sau cu argintul, sau cu marmora clopită de meșteșugul și de închipuirea omului”. (Faptele 17,29).

Noi suntem ființe vii, realități superloare, avem fiecare din noi viața noastră proprie — noi aspirăm însă după viața cerească, fiindcă acea viață ne dă adevărata fericire...

Nu există viață fără credință în revelațiunea dumnezească, întreaga viață nu-l decât o unitate în multiplicitate și multiplicitate în unitate. A-l reduce pe Dumnezeu la o unitate pură și absolută, sau a spune că EL e „actul pur” al lui Aristotel, sau a face o concretizare de „perfectiune” sau spunându-i „gândirea gândirii”, înseamnă a-L steriliza, a-L reduce, și a nu cunoaște noțiunea adevărată creștinească despre Dumnezeu! Viața noastră se scurge într'un timp limitat, numai Dumnezeu e neclintit, EL e în afară de timp și spațiu.

Noi trebuie să avem o dragoste deosebită față de Dumnezeu care-l și infinit și Etern, care a creat în mod liber pe om prin deosebita-l generozitate.. Și Dumnezeuul nostru e creatorul tuturor ființelor văzute și nevăzute, e Unul în trei fețe: Este Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl, a făcut, susține și guvernează lumea. Fiul s'a născut din vezi dela Tatăl și este de o ființă cu el; s'a pogorât din ceru; s'a făcut om: a pățimit, a murit și-a înviat pentru mântuirea oamenilor căzuți în păcat.. Duhul Sfânt porcede în vezi dela Tatăl și este de o ființă cu Tatăl și cu Fiul.

Pentru ca să înțelegem această dogmă a Sf. Treimi, trebuie să ne închidem sufletul nostru, să ne ridicăm cu sufletul spre culmea adevăratel noastre ființe și a vieții noastre, care ni-e dată dela Dumnezeuul cel Etern: „Acum vedem ca prin ogindă, în ghicitoră atunci însă, față cătră față; acum cunoșc în parte, dar atunci vom cunoaște pe deplin, precum cunoscut am fost și eu” (Pavel I. Cor. 13,12).

Acest adevăr sublim al Sf. Treimi, ne face să înțelegem totodată ce suntem și ce vom deveni. Dogma Sf. Treimi e misterul minunat, care ne explică armonia și înțelepciunea lumii.

— Un exemplu ne luminează: Umanitatea e una. Ea există în fiecare din noi; fiecare din noi e consti-

tuit din Ea; dar fiecare din noi e divers — astfel ea fiind una e multiplu.

Conceptia creștină a Sf. Treimi a fost mult timp neînțeleasă de lumea prea unilaterală, care numai în ceea ce e vizibil crede; astăzi cel mai de seamă filozof, creatori de diferite sisteme spirituale înțeleg mai bine ca oricând că unicul drum al omeniții a fost și va rămâne concepția creștină, concretizată în esența învățăturilor lui Iisus Hristos despre dogma Sf. Treimi.*)

Să nu ne mire faptul că filozofia creștină prinde tot mai mult teren — ea e izvorul nesecat de înțelepciune — de înțelepciune divină, plină de mireasmă tămăduitoare, de suferințe.

Filozofia creștină tămăduiește ranele atâtor suferinzi, le dă o rază de speranță, le călăuzește la nostalgia idealurilor creatoare de sublim creștinesc...

Sufletele tainice, misticismul, valorile creștine, stau față în față cu materialismul — el e zdrobit zilnic și faptele noastre de mâne vor confirma biruința definitivă.

„Ce vi se pare de Hristos?”

Mat. XXII, 42

— Meditație —

De pr. Gh. Perva.

Prin cuvintele acestea, făptura e poftită să și spună părerea despre Creatorul ei. Sfeșnicul, să grăiască despre lumină. Cărma, despre cărmăciu.

Lucru greu! Un Dumnezeu judecat și împățit, un Dumnezeu cărnia l-se adaugă ori l-se scade ceva, un Dumnezeu discutat și pus la vot, e un Dumnezeu jignit. Dar fiindcă așa e omul, aplicat spre judecare și categorisire, Mântuitorul care s'a făcut om și tuturor toate, o suferă și pe aceasta. Și poate cu temeiul: „ca să se dea pe față gândurile multor inimi”.

Intr'adevăr, datorită acestei învoiri a Mântuitorului, datorită acestei metode, Biserica își cunoaște apostolii și martirii; pe cei „recl”, pe „fierboleni” și „caldice”.

Ce de răspunsuri la întrebarea aceasta! Câte cărți! Câte rătăcirii! Câte păreri! Părerile simplilor, ale naivilor și ale învățaților. Păreri sincere și viclene. Părerile de pe vremea aceea, și cele din zilele noastre. Mulțimea lor, dovedește, că omul n'a crezut niciodată deplin în Domnul Hristos.

Cel de pe vremea Lui, ziceau: un „mâncător și un beutor de vin”; un legătură cu vameși și păcătoși. Alții: „are demon”. Nu l'a păsat, însă, așa după cum de altfel, n'a rămas măgulit nici de părerea femeii, care a zis: „Fericită mama care te-a născut”; ori de cuvântul dregătorului: „Bunule învățător”. Nu, fiindcă era dușmanul aprobărilor acestei lumi: „Val, vouă când toți oamenii vă vor zice: Bine de voi”.

Pentru Pilat, Iisus e un nenorocit; victimă a bârfelilor. Pentru Irod, un răsbunător. Iuda, apostolul, la un moment dat se crede un amăgit, un tras pe sfoară de către Iisus. Sfinților Apostoli chiar, li se pare, câteodată, că Mântuitorul ar trebui să fie altfel.

Sf. I. Botezătorul, li vestise ca pe unul ce va curăța arla cu lopata; ca pe unul ce va lovi pomul care

nu va face fructe. Când, însă, după mai multe zile de închisoare, se vede, pe el, cel drept: doborât, iar cel strâmb, Irod: nevătămat îl vine să-și trimită ucenicii la Iisus și să-L întrebe cu îndolală: „Tu ești acela ce vine, sau să așteptăm pe altul?”

Singure păreriile milușilor și acelea ale sf. Apostoli, cari mărturisesc despre Dumnezeuzeul Lui, se pare că le primește:

— „Dar voi cine îmi ziceți că sunt?”

— „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu” au rostit Apostolii prin gura lui Petru. „Iar Iisus răspunzând, îl grăi: „Fericit ești tu...” (Mat XIV, 15-16).

„Dar tu — întrebatul de azi — ce zici despre El, căci a deschis ochii tăi? (Ioan IX, 13). Sectarii și rătăciții spun, că e al lor. Răsculații sociali, că e premergătorul lor. Raționaliștii, că e cel mare geniu omenesc. Domnul Hristos, n'are ce face cu închinăciunile acestora!

Unii, nu răspund nicicum la întrebarea lui Iisus. Sunt fixați, cum am zice. l-a fixat conferența, vorba cu înțelesuri, ori simple însinuări a cine știe cărui nelsprăvit. Au citit ei, ce au citit despre viața lui Iisus, și altceva nu vreau să știe. Se descurcă singuri. Nici acestora, de bună seama, Iisus n'are ce le da. Aceștia caută numai cele ale pământului.

Poate în gura căutătorilor de idealuri, de pace, de iertare; a însetaților de adevăr și de bine să fie răspunsul cel bun.

— „Dar tu ce zici despre el?”

— Doamne! deși poate azi, nu ne-al mai întreba: „Ce vi se pare de Hristos?”, ci: „Ce al făcut pentru Hristos? cu îmbrăcămintea întru Hristos?”, totuși, zic că ești: „om deplin și Dumnezeu deplin” (sf. Atanasie) Ea zic, că, „după cum simplul lemn se poate pipăi, dar când este unit cu focul și făcut cărnune nu poți să-l atingi, nu din cauza lui, ci din cauza focului unit cu el, tot așa și trupul Tău, nu este adorat din pricina lui, ci din pricina lui Dumnezeuzeu Cuvântul, unit cu el”. (Sf. I. Damaschin: Dogmatica Buc. 1938)

Zic că ești: „Domnul meu și Dumnezeuzeul meu”. (Ioan XX, 28).

Răspund ca și Petru, că: nu poți sta în barca mea.

Răspund, eu sutașul: Nu poți să intri sub acoperământul meu.

Răspund, că trebuie să-și scoată omul încălțăminte înaintea Ta, și că pe cei cari îndrăznesc să se sue la Tine, îi lovești (Ef. XIX, 24).

Din realizările străjerești

Două „Troite” au fost ridicate în toamna trecută, din partea Străjeriei, în cuprinsul județului Arad: una la *Bocsig* și alta la *Curțici*. Cea dela Bocsig a fost ridicată și inaugurată în luna Noemvrie a. tr., de stolul de străjeri de sub conducerea învățătorului subrevizor R. Furduiu. E o edevărată operă de artă, a înv. Căruntu. Cea de a doua „troiță”, dela Curțiciu își are originea următoare:

Două centurii ale stolului liceului de fete „E. Gh. Birta”, îndrumate de dna directoare și comandantă de Legiune El. Bucurescu, precum și de dna comandantă de centurie Ecaterina Ionescu, din venitul unor serbări școlare au construit, prin străjerii liceului Industrial din Arad, o prea frumoasă troiță, care a fost așezată în salul de pe granița de vest, Curțici. Inaugurarea troi-

*) Bibliografie: Delacroix: La Sainteté; Sanson: La conception chrétienne de l'homme et de Dieu: La Trinité.

fel s'a făcut în 6 Dec. a. fr., în cadrul unor festivități alese: religioase și culturale, cu asistența autorităților de tot felul, începând cu reprezentanții P. Sf. Sale și Residenței regale. După ce festivitățile au fost făcute cunoscute, pe larg, printr'un periodic local, la vremea sa, — noi, ca organ bisericesc ne restrângem să semnalăm faptul celor două troițe, ca și importanța lor religioasă și națională mai ales, aici la frontieră, în special când asemenea acțiuni sunt rezultatele însușelirei de care es'ărăbătuță Străjeria și conducătorii ei. Le aducem cuvenita laudă pentru frumoasele realizări.

O frumoasă faptă bună, săvârșită tot în cadrul Străjeriei, este aceea despre care aflăm, prin încunjurul unui periodic local — de ce nu ni se comunică și nouă, direct, asemenea lucruri? — că a fost săvârșită, de Crăciun, din partea celui-lali liceu, de Comerț, din Arad. Elevele acestui liceu, aflător sub conducerea bună a D-nei Lucia major Neferu, s'au înfățișat, printr'un „stol” de străjere, la spitalul județului nostru. Au dus cu sine mici daruri, pe cari le a distribuit, din sală 'n sală, între bolnavi, cărora li au cântat colinzi. Bine înțeles, despre efectul minunat n' avem ce să mai adăogăm. — Aceleaș eleve de liceu, cum aflăm, nu numai că întrețin curat paraculisul dela spital, ci-l și împodobesc, cu darurile lor și cu cântările lor, la sfintele liturghii, pe cari le ascultă acolo, fiind mai aproape de liceul lor.

Înregistrăm, cu plăcere, toate aceste fapte frumoase, menite a cultiva bunele inspirații religioase-creștinești și de a le desăvârși, în viață, când „străjeriele” de azi vor fi intrat în viața mare.

Am dori însă, și noi, ca pe viitor să primim scurte cronici, la vreme, despre asemenea fapte frumoase din eparhie.

Despre ce să predicăm ?

29 Ianuarie. Dumineca Vameșului și Fariseului.

Oricât s'ar fi vorbit pân'aci nu este îndesjuns, pentru a combate păcatul mândriei, atât de mult răspândit și adânc înrădăcinat în viața omeneirii de azi.

Cel dintâi între cele șapte păcate capitale este păcatul mândriei. Definiția cea mai potrivită a acestui păcat este: „Iubirea neregulată și excesivă pentru înșușirile proprii noastre persoane, considerându-le pe acestea desăvârșite. Ori, calitatea desăvârșirii, fiind un atribut competent singur lui Dumnezeu, păcătuiește greu împotriva lui Dumnezeu acela ce-și atribuie lui și această calitate.

Aceasta nu ne împledecă să iubim în noi tot ce este bun și frumos — fie calități sufletești, fie trupеști — cu condiția de-a recunoaște, că tot ce este în noi bun, este dela Dumnezeu, iar ce este rău, este numai dela noi. Sfântul părinte Grigorie cel mare ne vorbește despre patru feluri de mândrie.

1. Când ne atribuim noșă înșine, tot ceace avem dela Dumnezeu, talent, îndemănare, curaj etc.

Că acest fel de a privi lucrurile este păcat, vedem din cuvintele Sf. Scripturii. (Iacov 1₁₇. I. Corint. 4.)

2. Recunoscând că toate ne vin dela Dumnezeu, le considerăm totuș ca o răsplată a meritelor noastre. Amăgitor gând al mândriei este și acesta. (Efes. 2₈₋₉.)

3. Când ne laudăm cu însușiri și calități pe cari nu le avem. Lucru urât de Dumnezeu. (Ierem. 48₂₉. Apoc. 3₁₇.)

4. Când respingem dela noi și gândul, că alții ar putea avea însușiri ca noi considerându-ne un fel de supra-omeni, ca și fariseul din Evanghelia de azi. (Luca 18₁₁.)

Oricum ar fi și oricum s'ar manifesta mândria, ea este cel mai comun dintre toate păcatele, prezent deopotrivă la toate vârstele și la toate gradele sociale.

Cunoscând aceasta, fiecare are să se ferească — ca de foc — de acest păcat, deoarece el nu stă niciodată singur, ci aduce cu sine un întreg convol de păcate ca; *mărirea deșartă* (Gal. 1₁₀. 5₂₆) *îngâmfarea* (Danil 4₂₇. Luca 18₁₁), *făjărnicia* (Mat. 23₁₅₋₂₆) *încăpățănarea*, *cearta* (Iacob 3₁₄₋₁₆) *nesupunerea* (Rom. 13₂) și *ambitiunea* (ca datorință violentă de a ne ridică de-asupra altora, chiar cu riscul de a-i ruina și a ne ruina).

Mijlocul cel mai bun și ducător la scop în ce privește biruința asupra păcatului mândriei, pe lângă rugăciune și darul lui Dumnezeu, este practicarea virtuții smerenței.

Câtă vreme păcatul mândriei este iubirea de noi înși-ne până la d'sprețuirea lui Dumnezeu, smerenia este iubirea de Dumnezeu până la disprețul de noi înșine. Pentruca să ne disprețuim însă, trebuie întâi să ne cunoaștem, iar pentru a ne cunoaște mai bine, trebuie să cunoaștem pe Dumnezeu, raportând imensitatea Lui, curățenia Lui, desăvârșirea Lui, la nemernicia, minciunea și păcătoșenia noastră omenească. Astfel vom ajunge la acea smerenie launtrică, la care ne-a îndemnat Hristos Domnul și prin care vom putea birui mândria și vom putea dobândi mântuirea. (Iacob 4₆. Mat. 18₃₋₄. Mat. 5₃ și 11₂₉.)

30 Ianuarie. Sf. Ierarhi Vasilie, Grigorie și Ioan.

Pentru ziua de azi credem potrivit a se face o scurtă reprivire asupra prigoanelor de tot felul pe cari le-au îndurat în cursul veacurilor slujitorii Domnului. În acest scop vom porni chiar dela prigoana pe care a îndurat-o însuș vecinul Arhiereu Iisus Hristos.

Prigoana aceasta o aflăm în tot trecutul bisericii lui Hristos și o vedem și azi în dese — prea dese — împotriviri și dușmănie față de slujitorii altarelor. Aceasta dușmănie care orbește pe mulți, nu se poate înlătura altfel, decât făcând cunoscută lumii, măreția chemării preoțești.

Ce este deci Preotul ?

1. Aducător și împărțitor de daruri cerești prin sfintele Taiue.

2. Vestitorul adevărului și voinții divine; firul conducător de căldură și lumină cerească. Oh, cât har și binecuvântare coboară dela Dumnezeu, prin rugăciunea, jertfa și saferința sa, preotul. Altarul, școala, armata, atelierul, troița din răsăntii de drumuri, spitalul, etc, sunt totatătea locuri de învățătură, dragoste, har și binecuvântare, sfințite de pași preotului.

3. Mângăietor pentru cel bolnav și neputincios, pentru cel strămtorați în năcazari, pentru muribanzi, pentru cel rămași orfan și văduve (Mat. 11₂₈.)

4. Îndrumător și apriginitor celor ce sunt în călătorii, celor căzuți și disperați, dătător de speranțe noue.

5. Aducător de lumină și bucurie cerească în sfânta Liturghie, pentru celce caută pe Dumnezeu și călăuză către El, a celor ce s'au depărtat dela dânsul.

6. Hrăntorul celor flămânzi. Ochiul rece și paragraful sec al legilor omenești nu străbat pretutindeni în lăcașurile mizeriei și boalei, iar caritatea particulară adeseori nu-i decât armă sunătoare. Lipsește sufletul, inima. (Mat 9₁₃). De aceea și azi, pașii celor săraci și lipsiți se îndreaptă cu mai mare încredere către preot. Aci pe lângă ajutorul imediat, află și un suflet înțelegător, află milă și mângâiere. Iată numai câteva priveliști fugare din filința și activitatea preotului. Și numai acestea sunt însă îndeajuns pentru a dovedi — celor ce cred altfel — că preoția întemeiată de Iisus Hristos, este necesară și indispensabilă.

Misiunea preotească, este o misiune harică și din importanța și necesitatea ei nu pot știrbi nimic, puținele cazuri de hiperomenesc îmbrăcate în haina preoției. Nimeni n'are voie să judece un pom după câteva fructe sece, cari au căzut din el. Celce cinstește preoția, cinstește pe Hristos. (Mat. 10₄₀₋₄₁).

Nouii răvașe.

„Frații mei din cealaltă strană“ (?)

Cuvintele din acest titlu, — cu care deschidem o nouă rubrică, de lămuriri și de mici răspunsuri la provocațiuni — le-a rostit I. P. Sf. Sa mitropolitul Nicolae al Sibiului, la discuțiile din Senat asupra legii Cultelor. Ele au fost adresate Blajului confesional, așa de rău pornit împotriva Bisericii ortodoxe române, de care s'a despărțit și lăpădat, cu necredință, acum un sfert de mileniu.

Și, cu toată disidența aceasta, vrăjmășească chiar, Blajului acestuia i s'a dat, s'o facă și pe aceasta: în Biserica pe care a trădat-o dar pe care Neamul românesc, a ridicat-o printr'o lungă tradiție și prin Constituția Țării la treapta de Biserică dominantă, își formează drept la o „strană“, și încă la „strana dreaptă“.

Informalia e precisă, și susținută în No. 46 din „Unirea“ din anul 1938, sub semnătura „Pr. Iosif Stoica“.

Ci-că „... preoțimea bisericii unite și cu adevărat strămoșești“ (da? Dar, părinții vostri duhovnicești, cari v'au tras și mpins în staulul bisericii catolice-ungare, în care v-ați înfiripat dela început, au fost: Kollonich, primatul bisericii catolice-ungarești și iezuiții unguri din Ardeal!) „este mereu la datorie... Aceasta să se știe și să la aminte toți glăsuitorii din strana stângă!“

Crezi, că ne-ai dat gata, părinte Stoica?! Dar răvna aceasta, spre „strana dreaptă“, nu poate fi decât una din două: ori un nou act de pretențioasă inconștință, ori în cel mai bun caz un nelămurit început de muștrare de cuget și dor după vatra părintească părăsită.

Comunitatea de dogmă și de suflet, care trebuie să lege „stranele“ între oialtă în jurul aceluiaș altar românesc, iată cum o răstoarnă și un membru al episcopatului bisericii unite, de două ori afirmând un mare și jignitor neadevăr: „S'a întemeiat atunci (adecă la 1700!) prima biserică românească creștinească. Până la 1700 n'a existat nici o biserică românească creștinească“. Sunt cuvintele episcopului, Doctor de Roma, Traian Valeriu Frențiu, împodobit și

cu paliu dela papa, rostite în Senatul Româneli, întrerupând pe mitropolitul nostru Nicolae (Vezi Mon. Oficial, debaterile Senatului No. 50 din 12 Mai 1928 pag. 1297).

Și-atunci, mă rog, cum stăm cu „frăția“ și cu dreptul la „strană“ comună?

Cronică

Asistență religioasă-unietă la instituțiile Statului român? O văzurăm și pe asta. Foia oficială a eparhiei Clujului o remarcă într'un articol prim, recent, spunând cuvinte cu bun temei împotriva îmbulzirei preoților unieji de acolo, cari și-au făcut apariția în șir pela toate instituțiile de Stat din Cluj. Cine i-a poftit? Credem că nimeni. Cu ce temei de îndreptățire au făcut-o? Cu nici unul. Nu era de atribuția lor, decât, poate în Statul papal, cu care au comunitatea credinței și a aspirațiilor. „Renașterea“, foia oficială, vrând să se apere de această îmbulzeală a bisericii „soră“(?), citează cuvintele d-lui prof. N. Iorga, dela votarea Constituției din 1923: „Statul, la marile ceremonii, are sau ba, nevoie de prestigiu? Cine vreți să deie acest prestigiu? Vreți să nu fie nici unul? Sau își inchipui, poate, că-l poate da biserica unei minorități? Atunci când Statul român se presintă înconjurat de prestigiu religios, va fi care a înconjurat țările noastre dela întemeierea lor, cari, ele, sunt generatoarele Româneli mari“.

Pronunțarea aceasta este categorică și fără apel. Chiar și față de biserica „soră“(?).

„Octava de rugăciune“ este lozincă și, tot atunci, și programa unei frumoase și creștinești mișcări actuale. Ea pornise din gândul a doi pastori anglicani de acum câțiva ani. Părintele D. Vestemaneu, aflător la studii în Anglia, ne dă (Telegr. Rom. No. 2) lămuriri asupra acestei „Octave“ — adecă o serie de opt zile, de rugăciuni. La aceste rugăciuni ia parte membri de at Bisericii ortodoxe-ruse, al celei rom.-catolice, al celei anglicane, al bisericii reformate suedeze și franceze, și de at altor biserici lutherane. Aceste rugăciuni nu au să se facă, nici decum, pentru propria confesiune; ci cu gândul, ca unitatea Bisericii lui Hristos să se restabilească în modul și la timpul pe care Dumnezeu însuși le va găsi de cuviință.

Ideia „Octavei“ de rugăciune, inițiată de alții, a convenit și bisericii papale, care, prin capul ei, papa, a acceptat-o, și dupăcum ne spune revista unieji „Vestitorul“ (No. 1) dela Oradea, a „îmbogățit-o cu indulgențe“ (O, indispensabile „indulgențe“!) Dar, tot atunci, căpetenia bisericii papale a fixat și intențiile, mai bine zis scopurile, cătră cari tinde biserica Romel prin atașarea sa la rugăciunile din cele opt zile. Iată-le: La 18 Ianuarie se vor ruga pentru întoarcerea tuturor celorlalte „oște“ în staulul lui Petru (Era de așteptat!). — la 19 Ianuarie: pentru întoarcerea la unitate (în sens papal, bine înțeles) a tuturor celor-

lalte biserici orientale despărțite; — la 20 Ian.: pentru întoarcerea protestanților din Europa; — la 21 Ian.: pentru a Anglicanilor; — la 22 Ian.: pentru a creștinilor din America; — la 23 Ian.: pentru a tuturor „catolicilor” „râi”, nepăsători sau cari au apostatizat dela catolicism; — la 24 și 25 Ian.: pentru întoarcerea Evreilor și a tuturor păgânilor.

Inregistram mișcarea de rugăciune, de care nu suntem străini nici noi, și pe care o vor aprecia factorii noștri superiori bisericești, după cum vor afla de cuvîntă. Inregistram, dar nu putem să nu relevăm intervenția exclusivistă a papalității. Și numai atîta avem să mai adăugăm, că Roma putea, cu mai mult temei, să-și inverseze programa, începînd dela căștigarea păgânilor și a evreilor. Avea mai multă rațiune și mai bune temeiuri, din oricare punct de vedere.

Drept post-scriptum adăugăm încă o lămurire din „Storul Românesc” (No. 1—2) dela Lugoj, pentru ca să se știe și asta: Roma și-a fixat zilele de rugăciune, „între două date însemnate și simbolice după calendarul bisericii latine: 18 Ianuarie Catedrala S. Petru și 25 Ianuarie Convertirea S. Pavel”. Iar delicatețea și spiritualitatea celor dela „Vestitorul” din Oradea, sună așa: „...Este adevărat că și în așa zisele biserici de rit grecesc despărțite răsuna și răsuna încă aceste rugă de implorare (precizăm: pentru unitatea Bisericii lui Hristos. Red.) însă cu ce pietate? cu ce convingeri?”

Așa scriu inconștientele codițe ale Romei papale, într-o chestiune așa de sfîntă??

Informațiuni

Comitetul „fundațiunii Elena Ghiba-Birta”, de mai mulți ani încoace — decînd și fundațiunea scăzuse depe urma așa numitei „conversiuni” care i-a înghițit o mare parte a capitalului fundațional — nu mai funcționa. În decursul timpului decedaseră și o seamă de membri ai comitetului fundațional. Vasile Goldiș, Dr. Aurel Demian, Dr. Aurel Lazar, Paul Rozvan și Gheorghe Adam. În zilele trecute, membrii rămași în viață au fost convocați de P. Sf. Sa Păr. episcop Andrei, ca președinte natural al comitetului, pentruca, prin cooptarea statutară, să se completeze cadrele. Cu acel prilej, pe lângă membrii din cler rămași în viață: P. C. iconomi stavrofori Dr. Gh. Ciuhandu, M. Păcășianu, protopopii Tr. Vășianu și Stimon Stana, și pe lângă membrii mireni în viață Dr. C. Iancu și Dr. Liviu Tămășdan, s’au ales următorii cinci membri mireni: Dr. Nerva Jercan, Dr. Iustin Marșieu, Dr. Mihai Mărcuș, Dr. Caius Lepa, Dr. Pavel Siartău.

Balul Reuniunii femeilor române din Arad, care s’a ținut Sâmbătă, în 14 Ianuarie, în saloanele dela Hotel „Central”, trece de un însemnat eveniment social românesc al Aradului și provinciei. Alături ca număr de participanți, cât și din punctul de vedere, că el a fost un bun prilej de a întruni tot ce are Aradul românesc mai distins din toate stările sociale, balul Reuniunii a fost o reușită expresie a gândului curent de înfrățire a elementului românesc. Balul a fost aranjat prin osteneala venerabilei prezidente, dna Eugenia Șt. C. Pop, ca și a celorlalte doamne din societate. Caracterul petrecerii a fost înălțat și prin prezența P. Sf. Sale Părintelui episcop Andrei, până

la miezul nopții, ca și prin prezența dnei și dlui general Petre Georgescu, și a dnei și dlui prefect colonel Mihail Dobriceanu și alte notabilități locale. Costumul național, care mai ales a fost purtat de sexul „frumos” aproape în mod exclusiv până și de câțiva dansatori, a ridicat și nota estetică românească a petrecerii. E de prisos să spunem mai mult decît pe scurt: că a fost o foarte reușită și românească petrecere, într-o notă de bun augur. Acesta și este motivul specialei înregistrări în coloanele noastre.

„Postul de preot din Topla, protopopiatul Birch’s, este vacant. Venitele acestui post sunt: 1. Salariu dela Stat; 2. O sesiune parohială de 32 jug. cad. teren arabil; 3. Indemnizație de chirie Lei 2400 anual dela biserică. Ceice doresc să ocupe acest post să și trimită cererile în termen de 15 zile, Consiliului eparhial Arad”.

Arad, la 18 Ianuarie 1939.

No. 483/1939.

Comunicat

Aducem la cunoștința absolvenților Academiei Noastre Teologice că, în conformitate cu dispoziția art. 5 din Regulamentul pentru examenele de capacitate a candidaților la preoție din Eparhia ort. română a Aradului, *sesiunea de primăvară a examenelor de capacitate preoțească va avea loc în ziua de 13 Februarie a. c.*

Cel ce doare să se prezinte la acest examen, să-și înalțeze aici până la *data de 1 Februarie* cererile însoțite de următoarele documente:

- a) Extras de botez,
 - b) Diploma despre studiile secundare,
 - c) Carnetul de studii și certificatul de absolvire (Absolutor) al cursurilor teologice, respective diploma de licență sau doctorat în teologie.
 - d) Dovadă că în cursul anilor de studii au trăit într’un internat teologic, pentru cei cari au studiat la vre-o Facultate teologică,
 - e) Certificat dela oficiul parohial, despre purtarea morală și ocupațiunea avută în timpul dela absolvirea teologică până la prezentul examen,
 - f) Chitanța dela Cassiera Consiliului eparhial despre achitarea taxelor de examen.
- Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 17 Ianuarie 1939.

† ANDREI
Episcop

P. Givulescu
consilier ref. eparhial.